

BEČUNČEK

Št.19 Bistrica na Dravi 27.jan.1946

ZIMA NA SLOVENSKEM

Kako lepa je naša zemlja, ko odene bela od ja naše gore in doline, ko se začuje glas zvončkov po zasneženih potih in vrisk prešernih smučarjev.

Pokrita so s toplo odejo naša polja; pod težo snega se sklanja gozd. Kot v cerkvi se ti zdi, če stopaš po zasneženem gozdu. Potihnilo je žvrgolenje ptičkov, slišati je le pritajeni šelest zm-rzlega drevja, ki se čuje kot tiha molitev.

V vrhovih gora pa tulijo mrzli zimski viharji. Plazovi se trgajo in grme v dolino. In ko za čas preneha metež viharjev, zagledaš naše gore v vsej svoji zimski krasoti.

V mrzlem zimskem jutru, ko se lesketaje odbijajo sončni žarki od ti-sočev snežnih kristalov, ti uide pogled na veličastnega očaka Triglava. Od starosti se ti zdi, da se mu belijo lasje, ko zanosno motri od zgoraj vso našo čisto mater Slovenijo.

Razgleduje se proti toplemu jugu, po naši Primorski tja do Soče in sinjega Jadrana, Vidi, kako drči naš Kraševac na svojih "dilcah" v

dolino, skozi zamete in kraško burjo. Gleda doli proti beli Ljubljani, ki se skriva za Šmarno goro kot pišče za skrbno kokljo. Pogled mu gre dalje čez dolenjsko grico. Zamrla je pesem trgčev, vse je svečano belo, vse čisto, vse mirno. Razgleduje se po trpeči Dolenjski; ustavi se njegov pogled v temnih kočevskih gozdovih, kjer se včasih zavija volk v mrzli zimski noči. Vse je mirno, pokrili so ga sledove gorja, krvi.

Pa se ozre na Gorenjsko, na svojo bližnjo okolico. V dolini pod sabo vidi svojo staro znanko bistro Savo. Kako veselo skaklja čez zamrznjeno kamenje in se nagajivo skriva pod ledom. V soncu se iskrijo ledene sveče, kot bi bile posute z biseri.

Zamrzlo je Blejsko jezero; po ledu prideš na otobek.

Pa kaj bi neki to bilo, si misli oče Triglav in se ozre čisto pod svoje noge. Glej, tu je Planica s smučko skakalnico. Kakšen živ žav je to! Glej fanta, kako leti po zraku preko drugih!

Od nekod se pripode oblaki in zagrnejo pogled sivemu očaku Triglavu. Snežinke se zavrtijo in zopet pokrije sneg zemljo z novo odejo, kot bi hotel zakriti trpljenje, gorje, ki še danes odeva vso našo ljubljeno domovino. Sneg pada mirno, pokojno, kot bi hotel zabrisati sledove krvi, krvi slovenskih junakov, ki so jo prelili za svobodo domovine, za rešitev slovenskega naroda.

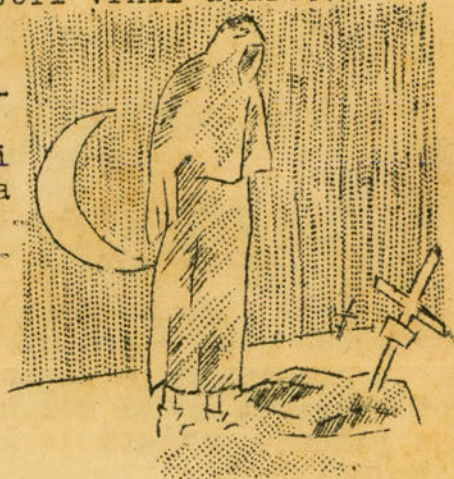
Pri topli peči pa sede otroci in skozi okna, na katera je mraz narisal lepe bele cvetke, gledajo igro zime.

Mati je za kazen udarila otroka; otrok pa je materi vrnil udarec. Otroška ročica ni težka; mati se zato še zmenila ni in otroka ni kaznovala.

Kmalu otrok zbolí in umre. Mati je silno žalostna. Nekoga dne gre na pokopališče, da bi se tam malo izjokala. Misli si: "Morebiti mi bo potem laže pri srcu." Pa kako se prestraši, ko vidi, da moli otrokova desna ročica vsa črna iz groba. Nemudoma pohiti vpaševat duhovnega, kaj ji je storiti. Duhovni ji naroči: "Roka, ki je svojo mater udarila, zemlja ne trpi v sebi; ta-ko velik greh je to. Pojdi in ureži leto dni staro šibico; tepi z njo ročico dotlej, da zleze zopet v zemljo!"

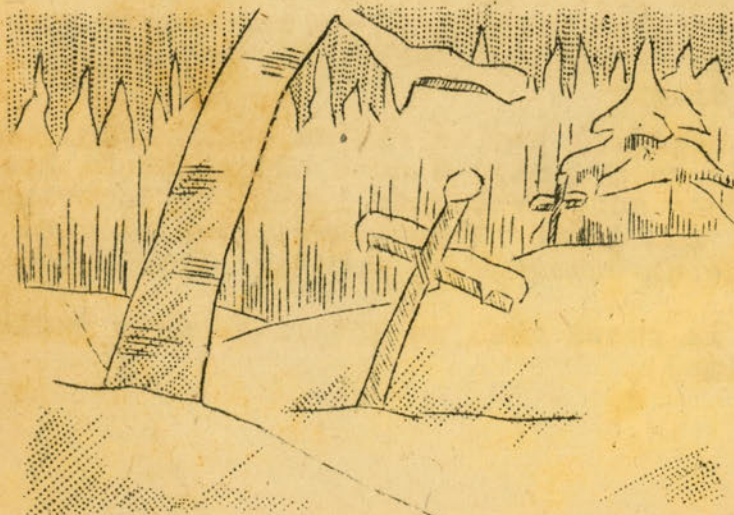
Mati to stori in črna ročica se začne po malem beliti; nazadnje smukne lepo bela v zemljo.

HUDO NAGNENJE

Nekoga dne je sv. Makarij, jako star in častitljiv puščavnik, z nekim učencem sprehajal po cipresovem gozdu. Učenec vpraša svetnika: "Povejte mi vendar, oče, kako se najlažje iz srca spravi hudo poželenje?" Mož božji pa učencu ne odgovori ničesar, marveč stopi z njim do čisto mlade ciprese in mu pravi: "Izruj jo iz tal!" Mladenič hitro izruje drevesce brez vsake težkoče. Potem mu pokaže svetnik drugo že precej večje drevesce in zopet veli: "Izruj tudi to drevesce!" Pri tem se je pa moral že precej nagnjati, da ga je spravil iz zemlje. Slednjič pokaže Makarij že bolj odraslo drevo in mu zopet veli, naj ga izruje. Toda učenec se zastonj peha in trudi, ruje in ruje, pa drevo se ne zmeni in tiči trdno v zemlji. Ko se naveliča, pravi: "Ni mi mogoče ga izruvat, njegove korenine so že pregloboko pognale." Svetnik mu odgovori: "Glej, moj sin, tako je tudi s hudim nagnenjem. Kadar je še majhno, se lahko odpravi iz srca; kadar pa zraste, je treba že večje moči, da ga odstranimo. Kakor so drevesa v gozdu čimdalje močnejša in večja, tako raste tudi hudo poželenje in postane tako močno, da se da le z velikim trdom in naporom ukrotiti."

SNEG PADA

Sneg pada tiho, pokojno,
ni čuti šepeta, koraka.
Le zvonec se sliši iz mraka.
Vse belo je-skoraj opojno.

Sneg pada kot hotel zakriti
sledi bi krvi in grobove...
Slovniče zveste sinove,
nocoj želi vse poljubiti.

Le padaj, snežec, pobeli
vse te zapuščene gomile,
da bodo kot luči svetile
v noč temno, narčnu v rešitev!

Peter Klepec

Peter Klepec je bil doma v Čabru. Bil je šibkega in slabotnega telesa, radi tega so mu poredni tovariši pogostoma nagajali. To mu je težko delo in želel je, da bi bil močnejši od njih, tako močan, da bi bil vsakemu kos.

Ko je nekega dne pasel ovce na zeleni grivi, povzdigne oči k nebu ter moli in prosi Boga, da bi mu dal moči zoper hudobne tovariše. Še preden odmoli, sliši glas: "Peter moč ti je dana; primi za grm in izderi ga!" Peter prime za grm in ga izdere s korenino vred. In zopet se čuje glas: "Peter, primi za brezo in izderi jo!" Peter veselo zgrabi za brezo in breza gre iz tal kakor izpodjedeno žito. In tretjič se čuje glas: "Peter, izderi hojo!" Peter posluša in stara, debela hoja leži pred njim kakor slamnata bilka.

Za pridobljeno moč je bil Peter Bogu zelo hvaležen. Njegovi tovariši, ki so ga poprej zaničevali, so se ga odslej bali in mu niso več nagajali. Zdaj bi se lahko masčeval nad njimi, a ker je bil usmiljenega srca, jim odpusti vse razžalitve in ni storil nikomur nič žalega. Peter je dorasčal in z njim je rasla tudi njegova moč.

Prihajali so hudi časi. Ošabni Turek je gnal svoje čete nad kristjane. Cesar mu je šel naproti in bi ga bil rad pregovoril ter odvrnil hudo vojsko. Ali zaman. Ošabni Turek se ne vda lepim besedam; vendar toliko odneha: ako cesar noče velike vojske, naj bi se posamezno udarila dva, en Turek in en cesarski. Imal pa

je turški sultan grozovitega orjaka v vojski; na tega se je zanašal.

Po vseh svojih deželah pošilja cesar pisma in išče človeka, ki bi se šel merit s Turkom. Priče že večer pred dnem, napovedanim za boj. Cesar je bil v veliki zadregi. Zamišljen je sedel v svoji sobi in ni vedel, kako bi se pomagal. Kar vstopi preprosto oblečen mladenič. Boječe se približa cesarju in mu reče: Dovolite, svetli cesar, da govorim z vami! Peter Klepec sem, iz Čabra, in sem prišel semkaj, da se poskusim s turškim orjakom; ako Bog da in sreča junaška, oprostim vas in svojo lepo domovino. "Toda cesar se bridko nasmeje in zmaje z glavo, češ, tako mlad in tako šibak mladenič, kakor je bil Klepec na videz, kako bi ta premagal orjaškega Turčina! Povprašuje ga dalje in vrli junak mu dobro odgovarja. Peter mu tudi pove, da je močan in kako je prejel svojo čudno moč. Cesar ga je bil vesel in ga je povabil k večerji.

Pri večerji se cesarski služabniki bornemu maldenčiču posmehujejo in ne morejo verjeti, da ti bil kaj junaški, a še manj, da bi šel nad turškega orjaka. Prineso mu konjsko podkev in mu reko, naj jo zlomi, če je res tako močan, da si upa nad Turka. Klepec pa jim veli, naj prineso sedem novih podkev in, ko jih prime, zdrobi vse v eni roki kakor kos kruha.

Ko so zjutraj zarana v turškem taboru zvedeli, da je cesar dobil bojevnika, gre turški borilec brž svojemu nasprotniku naproti. Snideta se na planjavi blizu turškega tabora. Ko Turek m. ldega Klepca ugleda, se mu zaničljivo nasmeje. "Dobro jutro, oče!" mu pravi Klepec ter mu ponudi desnico. Turek seže Klepcu rahlo v roko; Klepec prime za Turkovo desnico in mu jo odtrga. Turek zatuli in udari po Klepcu z drugo roko. Toda urni Klepec se mu umakne in poči prvi Turka. Turek se zvrne pa ne vstane več.

Sultan, videč, da je zmagan, ukaže vojakom, naj potolčejo Klepca. A Klepec izdere bližnje drevo pa opleta in treska z njim po Turkih ter jih pometa kakor smeti po planjavi. Pobil je vse, kar mu jih ni zbežalo.

Tako je mogočni Klepec naklepal Turke na tešče zjutraj zarana. In Turki od tistega časa niso več prišli na slovensko zemljo.

7orček naroda

ZIDBA V SLIKAH

V neki vasi v okolici Zafjega mesta je živel nekdo kmetica, po imenu Marjana. Imela je majhno posestvo sredi zelenih travnikov, na obronku hrastovega gozda. Njeno življenje ni bilo kdo ve kaj težavno, zakaj na dvorišču ji je kokodajsal obilo perutnine in v hlevu je prežvekovala dobro rejena molna kravica.

2. sl. Vsak teden je kmetica Marjana hodila z mlečnimi izdelki, z jajci in kokosmi na trg v bližnje mesto in se vselej po dobri kupčiji vesela vračala domov.

SPRETNi RISAR. Narišitel

Rešitev križanke iz 18. številke:

1. zima, 2. Ave, 6. Ra, 7. latev, 10. del
10. nos, 11. lak, 12. ar.

Navpično:

1. zal, 2. Ivanka, 3. me, 4. lava, 6. resa,
8. tok, 9. ol.

Domoljubje. Domača hiša in domači vrtec bodi ti najljubši; rožice, ki cveto na domačem polju, so najlepše, in slavček v domačem lugu najlepše poje.

Bog in narod, domovina
naj ne gre nam iz spomina!

Skrb za dušo. Varuj se, da ne boš imel manjše skrb za neumrljivo svojo dušo kot jo imaš za trohljivo telo. Tvoja duša mora biti čista, srce plemenito in vse tvoje obnašanje spoštovanja vredno.

Cepjenje koz. "Jaz nikakor ne verjamem, da bi cepljenje koz kaj pomagalo", pravi nek premeten gospodar. "Ravno lani sem dal enemu svojih otrok kože cepiti, a drugi dan pade skozi okno in pri prici obleži mrtev."

